

Păianjenul

Cârdei V. Mariana

Păianjenul
(fabulă)

Eu îl priveam țesându-și plasa
să-și surprindă prada-n ea.
Același ins - un oarecare-
pe tinere le ademenea.

Inflăcărat și chiar năvalnic
cu vorbe dulci le surprindea,
apoi, smerit și tandru, noaptea,
în victime le transforma.

Și profita de fiecare,
odată prinsă-n mreaja sa,
excroc sentimental, ce-n fapt,
averea le-o toca.

Poza nebun de gelozie
și se dădea victimizat,
când în a nopții feerie
le aștepta să vină-n parc.

Se lamenta plângându-și soarta,
se pare, mila le-o stârnea,
și-n noaptea plină de mistere
le atrăgea în plasa sa.

Dar, vai de el, ce lamentabil,
rata mereu în disperare
a vieții jinduită cale-
iubirea - dragostea cea mare.

Și, într-o bună zi, nebunul,
surpins fiind și demascat,
nemaiputând să-ndure afrontul
de plasa lui s-a spânzurat.